"இயேசு கண்ணீர் விட்டார்"
(11:1–44)

1993ம் ஆண்டில் வெளிவந்த "நிழல் நிலங்கள்" என்ற திரைப்படமானது மாபெரும் எழுத்தாளரான C. S. லூயிஸுக்கும் ஜாய் கிரெஷாமுக்கும் இடையிலான கசப்பும் இனிப்பும் கலந்த காதல் கதையைக் கூறுகின்றது. இந்தத் திரைப்படத்தின் தொடக்கத்தில், லூயிஸ், வேதனை என்ற கருத்தைப் பற்றி அறை முழுவதும் நிரம்பியிருந்த மக்களிடம் விரிவுரையாற்றிக் கொண்டிருந்தார். அவர்களிடம் அவர் பின்வருமாறு கூறினார்:

> வேதனை என்பது கேட்குந் திறனற்ற உலகத்தை எழுப்பத் தேவன் கொண்டுள்ள ஒலிப் பெருக்கியாக உள்ளது ... நாம் கற்பாளங்கள் போன்றவர்களாய் உள்ளோம், சிற்பி இவற்றினின்று மனிதர்களின் வடிவங்களைச் செதுக்குகின்றான். நம்மைத் துன்புறுத்தும் அவனது உளியின் வெட்டுகள் தாம் நம்மை நிறைவுடையவர்களாக்குகின்றன.

தொடர்ந்து திரைப்படத்தின் ஓட்டத்தில், லூயிஸ், ஜாய் கிரெஷ்ஹாமைச் சந்தித்து, அவள் இவரைக் காதலிக்க ஆரம்பிக்கிறாள். உறுதியான பிரம்மச்சாரியாக இருந்த லூயிஸ் முதலில் ஜாயுடன் நட்புறவில் மட்டுமே ஆர்வம் கொண்டிருந்தார். ஒருநாள், அவரது அறையில் அவர்கள் இருவரும் பிற்பகல் தேனீருக்காக அமர்ந்திருந்த வேளையில், லூயிஸின் மீது தனக்குள்ள சலிப்பை ஜாய் வெளிப்படுத்தினாள், அவள் பின்வருமாறு சத்தமிட்டாள்:

> *நீங்கள் உங்கள் வாழ்வை எவரொருவரும் தொட்டுவிடாதபடிக்கு அவ்வளவாக அமைத்து வைத்துள்ளீர்கள் என்பதை இப்பொழுது தான் நான் காண்கின்றேன். உங்களுக்கு நெருக்கமாய் இருக்கின்றவர்கள் எல்லாரும் உங்களை விட இளையவராகவோ அல்லது உங்களைக் காட்டிலும் பலவீனமானவராகவோ அல்லது உங்களின் கட்டுப்பாட்டின் கீழ் உள்ளவராகவோ இருக்கின்றனர்.*

உணர்வுகள் மற்றும் வேதனை ஆகிவற்றிலிருந்து தனது வாழ்வைத்தான் உறையிட்டுக் காத்துக் கொண்டிருந்த வழிமுறை பற்றி ஜாய் கூறியது சரியானதே என்று லூயிஸ் மெதுவாக உணர்ந்தறியலானார். பிற்பாடு, புற்று நோயால் பாதிக்கப்பட்ட ஜாய் மருத்துவமனையில் இருந்த பொழுது, லூயிஸ் அவளை மணம் செய்து கொள்ளும் முடிவை முன் வைத்தார்;

மற்றும் 1956ல் அவர்கள் கணவன் மனைவியானார்கள். அடுத்த நான்கு ஆண்டுகள் அவர்களுக்கு அற்புதமான ஆண்டுகளாய் இருந்தன. அவர்கள் மகிழ்ச்சியின் மேல் புற்றுநோய் என்ற மேகமானது எப்பொழுதும் நின்றிருந்தாலும் அந்த நான்கு ஆண்டுகளும் அவர்கள் மகிழ்ச்சியுடனே இருந்தனர். இந்த வேளையின் போது, அவர்கள் தங்கள் அறையின் சுவரில் தொங்கிக் கொண்டிருந்த படம் ஒன்றில் சித்தரிக்கப்பட்டிருந்த அழகான சமவெளிப் பகுதியைக் காண்பதற்காகத் தாமதமான தேன்நிலவுப் பயணம் ஒன்றை மேற்கொண்டனர். வயலில் நடந்து கொண்டிருந்த வேளையில், மழை பொழியத் தொடங்கிற்று, எனவே அவர்கள் வைக்கோல் சேமிக்கப்பட்டிருந்த அறையொன்றில் தங்கும்படி நாடினார்கள். அங்கு அவர்கள் அமர்ந்திருக்கையில், ஜாய், வருகின்ற தனது மரணத்தைப் பற்றிக் கலந்துரையாடும்படி வலியுறுத்தினாள். சீரான ஒரு குரலில் அவள் பின்வருமாறு கூறினாள்:

> மழை நின்று, நாம் போவதற்கு முன் நான் இதை மட்டும் கூறி விடுகின்றேன் ... நான் இறக்கப் போகின்றேன், அப்பொழுதும் கூட நான் உங்களுடனேயே இருக்க விரும்புகிறேன். அதை நான் செய்யக் கூடிய ஒரே வழி என்னவென்றால், நான் இப்பொழுது உங்களுடன் பேசக் கூடுமென்றால் ... அது வெறுமனே கையாளுவதைக் காட்டிலும் மேலானதாயிருக்க முடியுமென்று நான் நினைக்கின்றேன். நான் கூற முயற்சிப்பது என்னவென்றால், இப்பொழுது மகிழ்ச்சியின் பாகமாயிருப்பதே அப்பொழுது வேதனையாக இருக்கும். இதுவே இது பற்றிய விஷயமாகும்.

பிற்பாடு, ஜாய் இறந்த பொழுது, அந்த இழப்பினால் ஜாயின் எட்டு வயதான மகன் டக்ளஸைப் போன்றே லூயிஸும் சீரழிந்து போனார். இருவருமே அமைதியால் அல்லல்பட்டார்கள், ஒருநாள் லூயிஸ் அந்தப் பையன் தனித்திருக்க விரும்பும் பரண் மேல் ஏறிச் சென்று, அவனைக் கண்டார். தாம் என்ன கூற வேண்டுமென்ற நிச்சயமற்றவராக லூயிஸ், அவனருகில் அமர்ந்தார். தொடர்ந்து நடந்த வார்த்தைப் பரிமாறுதல் என்பது அந்தத் திரைப்படத்தில் மிகவும் வலிவு நிறைந்த பகுதியாக இருந்தது. டக்ளஸ் தனது இளம் வயதில் தனது தாயை இழந்து விட்டான் என்று லூயிஸ் கூறினார், மற்றும் மரணம் பற்றி அவர்கள் கலந்துரையாடத் தொடங்கினார்கள்:

> டக்ளஸ்: பரலோகத்தில் உங்களுக்கு நம்பிக்கையுண்டா?
> லூயிஸ்: ஆம், நான் நம்பிக்கை கொண்டுள்ளேன்.
> டக்ளஸ்: எனக்குப் பரலோகத்தில் நம்பிக்கையில்லை.
> லூயிஸ்: அது பரவாயில்லை.
> டக்ளஸ்: நான் மீண்டும் அவளைக் காண விரும்புவேன் என்பது உறுதி.
> லூயிஸ்: நானும் கூடத்தான்!

பிறகு, அவ்விருவரும் அழத் தொடங்கினார்கள். லூயிஸ் அந்தப் பையனைக் கட்டிப்பிடித்துக் கொண்டார், அவர்கள் மீண்டும் தொடர்ந்து ஒன்று கூடி

அழுதனர். திரைப்படத்தின் முடிவில், லூயிஸ் கிராமப் பகுதியில் நடந்து செல்ல, டக்ஸஸ், அருகில் உள்ள வயலுக்குள் தனது நாயுடன் ஓடிக் கொண்டிருந்தான். வளர்ந்து கொண்டிருந்த ஒரு நட்புறவும் அன்பும் அவர்கள் பெற்றனர் என்பது தெளிவு. அவர்கள் ஒன்று கூடி அனு பவித்திருந்த வேதனையின் காரணமாக அவர்களின் உறவுமுறையானது என்றென்றைக்குமாக மாற்றப்பட்டிருந்தது.

இந்தப் பாடத்தின் கருப்பொருளாயுள்ள மிகச் சிறந்த வேத வசனப் பகுதியில் 11:1-44, இயேசு தமக்கு மிகவும் அன்பான நண்பராயிருந்த லாசருவின் கல்லறையருகே இருந்த வரலாறு பற்றிக் கூறப்படுகின்றது. இது "வார்த்தை மாம்சமாகி ... நமக்குள்ளே வாசம் பண்ணினார்" (1:14) என்பதன் வழிமுறையை நமக்குச் செயல்விளக்கப்படுத்துகின்ற வரலாறாக உள்ளது. வேதனை நிறைந்த உலகினுள் வந்து, நமது இருளான வேளைகளில் நம்மருகில் வந்து, நமது துக்க வேளையில் நம்முடன் அமர இயேசு சித்தமாகிறார் என்பதை இது நமக்குக் காண்பிக்கின்றது. துன்பத்தின் காரணம் பற்றியோ அல்லது வேதனையின் அர்த்தம் பற்றியோ அவர் நமக்கு விரிவுரையாற்றுவதில்லை; அவர் நம்முடைய கண்ணீர்களுடன் தம்முடைய கண்ணீரை இணையச் செய்கின்றார். இதில் நாம், எதிர்பாராத ஒரு ஆறுதலையும், தேவனுடன் ஒரு ஆழம் மிக்க ஐக்கியத்தையும் காண்கின்றோம்.

யோவான் 11ம் அதிகாரமானது எண்ணற்ற வழிமுறைகளில் படிக்கப்பட முடியும், மற்றும் இந்த அற்புதமான வசனப் பகுதிக்கென்று இந்தத் தொடரில் மேலும் இரு பாடங்கள் அர்ப்பணிக்கப்படும். இவ்வதிகாரத்தில் இந்த முதலாவது பயணத்தில் நாம் உணர்வுகள் மற்றும் உணர்வெழுச்சிகள் ஆகியவற்றின் குறிப்புகள் மீது கவனம் செலுத்த விரும்புகின்றோம்.

அன்பு

பெத்தானியா என்ற கிராமத்தில் இருந்த லாசரு வியாதிப்பட்டார், மற்றும் அதைப் பற்றிய செய்தியானது வியாதிப்பட்ட அம்மனிதரின் சகோதரிகளான மரியாள் மற்றும் மார்த்தாளின் மூலம் இயேசுவுக்கு அனுப்பப்பட்டது (வ. 1). அவர்கள், "ஆண்டவரே, நீர் சிநேகிக்கிறவன் வியாதியாயிருக்கிறான்" (வ. 3) என்று கூறினார்கள். முதல் பார்வையில் இது வினோதமான மொழிநடையாகத் தோன்றலாம். இயேசு ஒவ்வொருவர் மீதும் அன்புகூர்ந்திருக்கவில்லையா? எந்த ஒரு மனிதரைப் பற்றியும் "நீர் சிநேகிக்கிறவன்" என்று விவரிக்க முடிவது எவ்விதமாகும்? இயேசு உலகில் உள்ள ஒவ்வொருவர் மீதும் அன்புகூர்ந்தார் மற்றும் அன்புகூருகின்றார், ஆனால் இது அவர் விசேஷித்த நண்பர்களைக் கொண்டிராதிருந்தார் என்று அர்த்தப்படுத்துவதில்லை. லாசரு, மரியாள், மார்த்தாள் ஆகியோருடன் இயேசு கொண்டிருந்த நட்புறவைப் புரிந்து கொள்ள, நீங்கள் உங்களையே எளிய கேள்வியொன்றைக் கேட்டுக் கொள்ளுங்கள். அதிகாலை 2.00 மணியளவில் உங்களுக்கு அவசரத் தேவையொன்று ஏற்பட்டால், யாரை

நீங்கள் அழைப்பீர்கள்? இயேசு இம்மூன்று நெருங்கிய நண்பர்களையே அழைத்திருப்பார்.

இயேசு அவர்களின் செய்தியைப் பெற்றுக் கொண்ட பொழுது, அவர் தம்முடைய சீஷர்களின் பக்கம் திரும்பி, "இந்த வியாதி மரணத்துக்கு ஏதுவாயிராமல், தேவனுடைய மகிமை விளங்குவதற்கு ஏதுவாயிருக்கிறது" (வ. 4) என்று உரைத்தார். யோவானின் அடுத்த விளக்கமானது இம்மூவரைப் பற்றிய இயேசுவின் விசேஷித்த உணர்வுகளை நமக்கு நினைவூட்டுகின்றது: "இயேசு மார்த்தாளிடத்திலும், அவளுடைய சகோதரியினிடத்திலும், லாசருவினிடத்திலும் அன்பாயிருந்தார்" (வ. 5).

இரு நாட்களுக்குப் பிறகு இயேசு தம் சீஷர்களிடத்தில், அவர்கள் லாசருவைக் காண யூதேயாவுக்குப் பயணப்பட வேண்டும் என்று கூறினார். யூதத் தலைவர்கள் இயேசுவை எவ்வளவாய் வெறுத்து, மற்றும் அவரைக் கொலை செய்ய விரும்பினர் என்பதை அறிந்திருந்த சீஷர்கள் அவர் அங்கு செல்லாதிருக்கும்படி இணங்கச் செய்ய முயற்சி செய்தனர். இருப்பினும் இயேசு, "நம்முடைய சிநேகிதனாகிய லாசரு நித்திரையடைந்திருக்கிறான்" (வ. 11ஆ) என்று கூறி அங்கு செல்வதை வலியுறுத்தினார். இயேசுவின் மொழிநடையானது அவர் லாசரு மற்றும் அவர் தம் சகோதரிகளிடம் மகிழ்வுடன் அனுபவித்திருந்த விசேஷித்த உறவுமுறையை மீண்டும் சுட்டிக்காட்டுகின்றது. நித்திரை என்று அவர் கூறியது உண்மையான மரணமாய் இருந்தது, மற்றும் பிற்பாடு அவர் திட்டவட்டமாக, "லாசரு மரித்துப்போனான்" (வ. 14) என்று அவர்களிடம் கூறினார். யூதேயாவுக்குச் செல்வதென்பது தங்கள் யாவருக்கும் மரணத்தைக் கொடுக்கும் என்று அறிந்திருந்த தோமா, "அவரோடே கூட மரிக்கும்படி நாமும் போவோம் வாருங்கள்" (வ. 16) என்றார். இவரது வார்த்தைகளில் பயமும் பற்றுறுதியும் கலந்திருந்ததை நாம் கேட்க முடிகின்றது.

ஏமாற்றம்

இயேசு பெத்தானியாவை அடைந்த பொழுது, லாசரு கல்லறையில் வைக்கப்பட்டு ஏற்கனவே நான்கு நாட்களாகியிருந்தன. இயேசு நகருக்குள் வருவதற்கு முன்பே, அவர் வருவதைக் கேள்விப்பட்ட மார்த்தாள் அவரைக் காண்பதற்காகப் புறப்பட்டுச் சென்றாள். அவரைக் கண்ட பொழுது அவள், "ஆண்டவரே, நீர் இங்கேயிருந்தீரானால், என் சகோதரன் மரிக்க மாட்டான்" (வ. 21) என்று கூறினாள். இதை இன்றைய நாளில் வாசிப்பவரும் கூட அவளது வார்த்தைகளில் இருந்த ஏமாற்றத்தின் பயங்கரமான வேதனையைக் "கேட்க" முடிகின்றது. "இருந்தீரானால்" என்பது எந்த மொழியிலும் மிகவும் கவலைக்குரிய உணர்வு நிலையாக இருக்கலாம். லாசரு வியாதிப்பட்டிருந்ததைப் பற்றிய செய்தியுடன் செய்தியாளர்கள் இயேசுவை அடைந்த வேளையில் லாசரு ஏற்கனவே இறந்திருக்கலாம் என்றிருந்தாலும், இயேசு அவர்களிடத்தில் வரத் தாமதம் செய்தது பற்றி மார்த்தாளின் மனம் புண்பட்டிருக்க வேண்டும். இயேசு வெறுமனே நின்று கொண்டு "அதை எடுத்துக் கொண்டார்." அவளது

வேதனை, அவளது குழப்பம் மற்றும் அவளது ஏமாற்றம் ஆகியவற்றை அவள் வெளிப்படுத்த அவர் அனுமதித்தார்.

கண்ணீர்

இயேசுவுடன் சுருக்கமாக உரைகள் பரிமாறிக் கொண்ட பிறகு மார்த்தாள் தன் வீட்டிற்குத் திரும்பி தனது சகோதரியிடம், "போதகர் வந்திருக்கிறார், உன்னை அழைக்கிறார்" (வ. 28) என்று இரகசியமாய்க் கூறினாள். மரியாள் தான் செய்வது என்னவென்று விளக்கப் படுத்தாமலேயே, சீக்கிரமாய் எழுந்து இயேசுவைச் சந்திக்க வந்தாள். அச்சகோதரிகளுடன் துக்கம் கொண்டாடுவதற்காக எருசலேமிலிருந்து பெத்தானியாவுக்கு வந்திருந்த யூதர்களோ, அவள் அழுவதற்காக லாசருவின் கல்லறைக்குச் செல்லுகிறாள் என்று நினைத்து, அவளைத் தொடர்ந்து வீட்டிற்கு வெளியே வந்தனர்.

மரியாள் இயேசுவிடம் சென்று சேர்ந்த பொழுது, "அவருடைய பாதத்தில் விழுந்தாள்" (வ. 32), அவள் இதற்குமுன் அவரிடத்தில் பேசியிருந்த தனது சகோதரி தன் உணர்வுகளைக் கட்டுப்படுத்தியிருந்த நிலைக்கு நேர்மாறானவளாயிருந்தாள். இயேசுவின் பாதத்தில் விழுந்த மரியாளின் உணர்வுகள் அவள் தன் கௌரவம் அல்லது தோற்றம் பற்றிக் கவலையற்றிருந்ததைக் காண்பிக்கின்றன. அவளது இருதயத்தில் இருந்த வேதனையானது அவளது மற்ற உணர்வெழுச்சி ஒவ்வொன்றையும் மூழ்கச் செய்தது. பிறகு மரியாள் தனது சகோதரியின் வார்த்தைகளையே அறிக்கை தந்தாள்: "ஆண்டவரே, நீர் இங்கே இருந்தீரானால், என் சகோதரன் மரிக்க மாட்டான்" (வ. 32).

அடுத்து நடந்தது, இவ்வரலாற்றின் "இருதயம்" போன்ற மையப்பகுதி என்று அழைக்கப்பட முடியும். யோவான் பின்வருமாறு எழுதினார்:

> அவள் அழுகிறதையும் அவளோடே கூட வந்த யூதர்கள் அழுகிறதை யும் இயேசு கண்ட போது, ஆவியிலே கலங்கித் துயரமடைந்து: அவனை எங்கே வைத்தீர்கள்? என்றார், ஆண்டவரே வந்து பாரும் என்றார்கள், இயேசு கண்ணீர் விட்டார் (வ. 33-35).

யோவான் ஒரு சில வார்த்தைகளில் - ஆனால் மறக்க முடியாத வகையில் - அச்சகோதரிகளின் வேதனையானது இயேசுவின் மீது கொண்டிருந்த செயல் விளைவை விவரித்தார். அவர் "ஆவியிலே கலங்கித் துயரமடைந்தார்." இன்றைய நாட்களில் நாம், அவர்களின் வேதனை "அவரைப் பற்றிக் கொண்டது" என்று கூறலாம். அவர்களின் உணர்வானது தம்முடைய இருதயத்தினுள் பிரவேசிக்கும்படி அவர் அனுமதித்தார். இயேசுவின் அழுகையானது அந்த சகோதரிகளின் உரத்த அழுகை போன்றோ அல்லது அவர்களுடன் வந்திருந்தவர்களின் புலம்புதல் போன்றோ இருக்கவில்லை. அது அநேகமாக, ஒரு நபர் கூறியுள்ளபடி "கண்ணீரின் மிதமான மழையாய்" ஒரு மெல்லிய புலம்பலாய் இருந்திருக்கும். நிசாவின் கிரகொரி அவர்கள், "கண்ணீர் என்பது ஆத்துமாவின் காயங்களில் இருந்து வருகின்ற இரத்தம்

போன்றது"[1] என்று எழுதினார். இயேசுவின் இருதயமானது துக்கப்பட்ட குடும்பத்திற்காகக் காயப்பட்டது, மற்றும் அவர்களுடன் அவர் அழுதார்.

அதைக் கண்டவர்கள், "இதோ, இவர் அவனை எவ்வளவாய்ச் சிநேகித்தார்!" (வ. 36) என்றார்கள். இந்த வேளையில் அந்தக் கூட்டத்தார் இயேசுவை எவ்வளவு தவறாகப் புரிந்து கொண்டிருந்தனர் என்பதை யோவான் காண்பித்தார் என்று சிலர் நினைக்கிறார்கள். நான் இதை ஒப்புக் கொள்ளவில்லை. அங்கு என்ன நடந்தது என்பதை விவரிக்க யோவான் அந்தக் கூட்டத்தாரின் வார்த்தைகளைப் பயன்படுத்தினார் என்றே நான் நம்புகின்றேன். அவர்கள் அவருக்கு மிகவும் அன்பார்ந்த நண்பர்களா யிருந்தனர், மற்றும் அவர்களின் இழப்பு அவருடைய இழப்பாக இருந்தது.

லாசருவின் உடல் எங்கு வைக்கப்பட்டதென்று இயேசு கேட்டு, கல்லறைக்குச் சென்றார். இயேசு "மறுபடியும் தமக்குள்ளே கலங்கினார்"[2] (வ. 38) என்று யோவான் எடுத்துரைத்தார். "இயேசுவின் கண்ணீர் எதனை அர்த்தப்படுத்தின?" என்பதே நாம் கேட்க வேண்டிய கேள்வியாக உள்ளது. லாசரு இறந்து போனதினால் அவர் அழுதாரா? இன்னும் சில நிமிடங்களில் தாம் லாசருவை உயிருடன் திரும்ப வரச் செய்யப் போவதை அவர் நிச்சயமாகவே அறிந்திருந்தார். மற்றவர்களிடத்தில் அவர் கண்டிருந்த வேதனையின் காரணமாகவே அந்தக் கண்ணீர் வந்திருக்கக் கூடுமா? ஒருவேளை அப்படியிருக்கலாம். மீண்டுமாக, அவர்களின் புலம்பலானது விரைவிலேயே அவர்கள் அனுபவித்திருந்தவற்றிலேயே மாபெரும் மகிழ்ச்சியாக மாறும் என்றும் அவர் அறிந்திருக்க வேண்டும். அவர் தம்முடைய நண்பர்களிடத்தில் இருந்த விசுவாசக் குறைவுக்காக அழுதார் என்று சிலர் கருத்துத் தெரிவித்துள்ளனர். இருப்பினும், இயேசு தம்முடைய ஊழியத்தில் அதிகமான அவிசுவாசத்தைக் கண்டிருந்தார், அழுதல் என்பது அவருடைய குறிப்பான பதில்செயலாயிருந்ததில்லை என்பது உறுதி.

இயேசுவின் முகத்தில் வழிந்தோடிய கண்ணீர், மனிதத்துவத்தில் இருப்பது எப்படி என்பதை அவர் முழுமையாக அனுபவித்தார் என்பதைச் செயல் விளக்கப்படுத்தின. C. S. லூயிஸின் கதையை நினைவு படுத்திக் கொண்ட நிலையில், நீங்கள் இயேசு நமது உலகிற்கு வந்து, நம்முடன் அமர்ந்து, அழுதார் என்று கூறலாம்!

முடிவுரை

டேமியன் டிவெஸ்டெர் (1840-89) அவர்கள் டைஃபஸ் காய்ச்சலினால் வியாதிப்பட்ட தனது சகோதரருக்குப் பதிலாக ஒரு ஊழியக்காரராக ஹவாய் தீவுக்குச் சென்றார். அந்தத் தீவில் ஒன்பது ஆண்டுகள் கடினமான ஊழியத்திற்குப் பின்பு அவர், தொழு நோயாளிகள் வாழும்படி நிர்ப்பந்திக்கப்பட்டிருந்த தீவான மொலக்காய் என்ற இடத்திற்குச் செல்லத் தன்னார்வத்துடன் வந்தார். அங்கு அவர் ஒரு தாதியாக, கட்டுபவராக, கட்டிடக் கலைஞராக, மருத்துவராக, காப்பாளராக, சவப்பெட்டி செய்பவராக, கல்லறைக்குழி தோண்டுபவராக வேலை செய்தார். அந்தத் தீவில் இரு அனாதை இல்லங்கள் கட்டும் பணியைக் கூட அவர்

ஒருங்கமைத்தார். ஒவ்வொரு ஞாயிறன்றும் அவர் பிரசங்கித்தார், தமது பிரசங்கத்தை அவர் எப்பொழுதுமே “தொழுநோயாளர்களே, தேவன் உங்களில் அன்புகூருகிறார் என்பதை நீங்கள் அறிந்துள்ளீர்கள்” என்ற வார்த்தைகளைக் கொண்டே தொடங்குவார். ஒருநாள், டேமியன் தானும் தொழுநோயால் பீடிக்கப்பட்டதைக் கண்டறிந்தார். அடுத்த ஞாயிறன்று அவர் சபையாரின் முன்பாக நின்ற பொழுது, “தொழு நோயாளர்களாகிய நாம், தேவன் நம்மில் அன்புகூருகின்றார் என்று அறிந்துள்ளோம்” என்று தொடங்கிப் பிரசங்கித்தார்.

லாசருவின் கல்லறையருகிலிருந்த இயேசுவின் சித்தரிப்பானது, இயேசு மனிதனாய் இருப்பதன் முழுமையை அனுபவித்தார் என்பதன் தெளிவான நினைவூட்டுதலாக உள்ளது. அவர் 50 சதவிகிதம் மனிதராகவும் 50 சதவிகிதம் தேவனாகவும் இருந்ததில்லை; அவர் 100 சதவிகிதம் தேவனாயிருக்கையிலேயே 100 சதவிகிதம் மனிதராகவும் இருந்தார். இயேசு நம் உலகத்தில் பிரவேசிக்கின்றார், நமது வேதனையை உணருகின்றார், மற்றும் நமது கண்ணீரைக் கொண்டு கதறுகின்றார், “தேவன் நம்மில் அன்புகூருகின்றார் என்று நாம் அறிந்துள்ளோம்” என்ற செய்தியை நமக்கு அளிப்பதற்காகவே அவர் இவை யாவற்றையும் செய்கின்றார்.

குறிப்புகள்

[1]Quoted in Richard Foster, *Prayer* (San Francisco: Harper, 1992), 37. [2]வசனங்கள் 33 மற்றும் 38 ஆகியவற்றில், *embrimaomai* என்ற அதே கிரேக்க வார்த்தையே “கலங்கி” என்று மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளது.